

HELGI SALLO: me kõik saame kunagi 80, miks peaks seda tähistama

AIGI VIIRA
Õhtuleht

„Olen omal ajal lahkumisavaldusi kirjutanud terve posu,“ ütleb naerdes Estonia kuldaegade operetiprimadonna, nüüdne näitleja ja näitejuht Helgi Sallo.

„Ikka siis, kui mõni proov on lootusetult lumes, et kohe õudne. Tuled öösel teatrast koju, nutad ja kohe kirjutad lahkumisavalduse – ma ei kõlba sellele tööle! Elukaaslane ütles alati, et oodaku ma hommikuni ja ärgu ma seda kohe öösel posti panema jooksu.“ Lahkumisavaldusi kogunes ajapikku terve pakk. Sahtlisse. „Lõpuks sai need kõik ära põletatud!“ teatab Helgi.

Eks heitumistel oli ka põhjusi. Eriti nende proovide aegu, kui noor artist rolliga vaevles. „Kogu nooruse aja jätsin väga kuraasika inimese mulje, aga see oli tegelikult lihtsalt kaitsekilp, sest ma pelgan inimesi,“ tunnistab ta. „Ega ma väga kõrvetada ole saanud, kuid on olnud juhuseid, kus olen inimest usaldanud ning tema on seda ära kasutanud. See on nii valus pettumus.“ Pärast selliseid hetki enam naljalt südant vallale ei löö.

Elukogenum Helgi pole ehk enam nii kuraasi täis kui toona, aga naksakas küll. Tema kehastatud Alma Petersoni telesarjas „Õnne 13“ on naksakas. Helgi ütleb malbelt muia-tes: „Ega režissöör Tõnis Kask mulle muidu poleks seda rolli andnud. Mäletan, kui ta tuli teatrisse ja pakkus mulle Alma osa ja ütles, et minu partneriks on Kaljo Kiisk, oli selge, et võtan osa vastu. Nii armsa mehega tahtsin väga koos mängida. Stsenarist Astrid Reinla oli väga ehmunud, kui Kask ütles talle, et Sallo hakkab mängima Almat. Pärast esimese osa läbivaatust ütles Astrid ise, et tema ei näinud mind selles rollis, aga nüüd kirjutab kahe käega Kase otsusele alla – talle väga meeldis, kuidas ma tegin seda rolli.“

Aastast 1993 tänini vastu pidanud „Õnne 13“ on fenomen. Ajastu kroonika, ei väheemat. Kuid mitte üksnes seda. Laupäevaõhtune „Õnne 13“ tähendab sedagi, et kõik tegelased on publikule omainimesteks kujunenud.

„Eks sellega ole nalja ka saanud,“ lausub Helgi. „Kord mängisime Vana Baskini teatriga etendust „Viimane sigar“,

Stanislav Moškov (Õhtuleht)

VESTLUS JA TEEMAÕHTU ETVS

Teisipäeval kell 22 jõuab ETV eetrisse Vahur Kersna saade „Helgi Sallo. Jumala puudutus“. Vestlus Eesti ühe anderikkama ja särtsakama näitleja-lauljaga on salvestatud Sallo 80. sünnipäeva eelõhtul.

Tuleva nädala pühapäeval on ETV2s kavas Helgi Sallo teemaõhtu.

kus kehastasin prouat, kes oma abikaasa kõrvalt kurameeris perekonnasõbraga. Nädal hiljem läksin samasse kanti pensionäride klubi kohtumisõhtule. Kõik oli tore, kuni küsisin, kas keegi käis vaatamas ka „Viimast sigarit“. Tõusis üks proua püsti ja teatas väga ärritunud: „See, kuidas proua Alma Peterson selles etenduses käitus, oli täiesti lubamatu!“ Üks hetk mõtlesin, et vaata, milline huumorisoos, aga teisel hetkel sain aru, et ta räägib tõsiselt. Mul ei jäänud midagi muud üle, kui öelda, et vabandust, minu nimi on Helgi Sallo ja Alma on üks minu rollidest. Ta ei jäänud rahule, tema jaoks ma olingi Alma. See oli täitsa ehmatus mulle! Nüüd ma saan aru, miks mõned näitlejad ei taha seriaalides mängida – inimesed hakkavad sind rolliga samastama.“

Teisalt polegi ehk inimeste usk, et „Õnne 13“ on päriselu, nii traagiline. Järelikult on usutav lugu ja veenvalt mängitud. Eks see ole televisiooni võim ja võlu. „Kui ma tagantjärele mõtlen, siis põhjus, miks ma nii kiiresti populaarseks sain, oli „Horoskoop“,“ sõnab Helgi.

Laulja ja näitleja Helgi Sallo tähistab tuleval teisipäeval 80. sünnipäeva.

„Iga kord, kui läksime kuskile teatriga mängima, teadsid kõik, et Helgi Sallo on see, kes laulis televisioonis lugu „Lõppenud on päevad“, ja tuldi vaatama, mida ta nüüd laval teeb.“

Ehkki lahkumisavaldusi olete tulipäise noorena kirjutanud terve kuhja, pole te siiani Estoniast minema kibelenud.

Koroonapausi ajal sain selgeks, miks ma ei ole veel pensionile jäänud ja miks ma ei taha pensionile jääda. Sest see on hirmus – otsida endale tegevusi ja aina tunda, et siit valutab ja sealt on paha. Kui sa oled tööl, siis pole aegagi niisuguste asjade peale mõelda: sinu tähelepanu on hoopis mujal.

Mõnel on võib-olla vastupidi, et on elu jooksul nii palju rabanud, et nüüd puhkab. Minul aga nii ei ole. Mulle mõjus väga pahasti kogu see asi. Ja siis, kui lavale saime, oli nii tore vaadata, kuidas kõik olid natukene ehmatanud ja väga elevil. Kõik olid oodanud hetke, et saaks jälle etendusse.

Teil endal jäi nüüd ka üks lavastus, „Lumeroos“, lausa ootele.

Jõudsin selle esinemisküpsiks, et võinuks juba etendus-

tes tööle hakata. Aga siis tuli koroonapaus ja kui 24. mail ukse avati, saanuks neli etendust mängida, kuid olin ise koroonas. Sellepärast lükkuski mängimine sügisesse. Mine tea, ehk see ongi hea. Alateadvuses töötab see lugu ju kogu aeg.

Usun, et publik on päris õnnelik, et pärast pikka teatripausi tuleb sahtlisse lavastatud tükke järjest välja.

Juuli lõpus alustasime uuesti, juba kolmandat suve kolme naise tükiga „Metsas ei kuule su karjumist keegi“.

Kas selle lavastusega tähistatakse pidulikult ka teie 80. sünnipäeva?

Oo ei, see sünnipäev on nagu loodusõnnetus! (Muigab.) Me kõik saame kunagi 80, miks peaks seda tähistama. Estonias aga minu meelest nii kaugele ma sain, et ma ise õnneks lavale ei pea minema. Mina tahan

ka nii nagu teised juubilarid, et istud saalis ja tuuakse gemüse-kimp – see oleks nii tore.

Meil tuleb sügishooajal välja Ferenc Lehári „Lõbus lesk“ – selle etendusega märgitakse ära, et ma olen 80aastaseks saanud. Olen selle lavastuse juures näitejuht.

Tundub, et teil on nii lavastajate kui ka lavapartneritega väga vedanud. Suur osa ajast, mil olete Estonias töötanud, oli ju kuldaeg. See oli ju tõeline tähtede paraad, ei vähemat.

Seda küll! Alguses, kui läksin, olin draamakoolitusega. Muusikalist haridust mul ei olnud. Olin etendusi vaatamas käinud ja mind vahel nii häiris, näiteks operetis, et artistid ei suutnud mängult muusikale üle minna. See hakkas mind huvitama. Esimesel aastal Estonias mõtlesin küll, et nüüd ma näitan, kuidas seda asja tuleb teha. (Naerab.)

Laulja, näitleja ja näitejuht

- Sündinud 10. augustil 1941 Tallinnas.
- Lõpetas 1959. aastal Tallinna 17. keskkooli ja 1965. aastal draamateatri õppestuudio.
- Õppis aastatel 1967–1969 Tallinna riiklikus konservatooriumis lauljate ettevalmistusosakonnas Tiit Kuusiku klassis.
- Oli 1964.–1997. aastani Estonia solist, aastast 1997 olnud näitejuht.
- Rollidest tõstab ta ise esile oma esimest osa teatri koosseisulise artistina – Pepit „Viini veres“ ja Aldonzat muusikalis „Mees La Manchast“, Irina Nikitina / Veera Šatrova kaksikrolli „Kahes kevadpäevas“, Fras-quitat „Carmenis“, Madeleine'i „Savoy ballis“ ja Ilonat „Krahv Luxemburgis“.

Mäletan, et 1965. aastal tuli välja Straussi operett „Viini veri“. Kui aga läksin siis proovisaali ja seal on Tiit Kuusik, Ivo Kuusk, Liidia Panova... Ma füüsiliselt tundsin, kuidas vajusin ja vajusin muudkui madalamaks kui muru. Kellega ma siin ühte õhku hingam ja koos töotan!

Oli üks ansambliproov, tuli Tiit Kuusik ja palus, et näidaku ma talle oma nooti. Vaatas seda ja küsis: „Miks te siin hingate? Fraas läheb ju siit!“ Tundsin, et hakkam nutma lihtsalt. Sihukene meister, kes kuulab ja kuuleb, mida üks putukas laulab, ja leiab võimaluse teda juhendada!

Teie mängitud rollide nimistu on Eesti Entsüklopeedias vaat et kilomeeter pikk.

(Naerab.) Estonias on mängitud üht ja teist ning nüüd olen lõpuks jõudnud selleni, mida õppinud olen – sõnalavastusteni. Seegi on lihtsalt imede ime!

Viimane, „Lumeroos“, kus mängin koos Voldemar Kuslapi ja Harry Kõrvitsaga, kannab alapealkirja „Õnn on alati olemas“. Minu meelest on see nii tore, eriti vanematele inimestele. Nagu ütles Dustin Hoffman: „Ära sure enne, kui sa sured!“ Alati on see õnn kuskil olemas, ole avatud ja ela iga päeva täiega.

Selles lavastuses kõlab ka minu ja Voldemari duett „Savoy ballist“, „Mu mees on üks armastav mees“ ja mul endalgi jooksevad selle peale sipelgad üle selja. Sel publikul, kes meid on omal ajal koos laval näinud, võib soe tunne olla – Sallo ja Kuslap on ikka vanast peast teineteist leidnud.

” Kui ma tagantjärele mõtlen, siis põhjus, miks ma nii kiiresti populaarseks sain, oli „Horoskoop“. Iga kord, kui läksime kuskile teatriga mängima, teadsid kõik, et Helgi Sallo on see, kes laulis televisioonis lugu „Lõppenud on päevad“, ja tuldi vaatama, mida ta nüüd laval teeb.

Näitleja ja laulja Helgi Sallo televisiooni võlust ja võimust.